

mer af Fremskridtspartiets folketingsgruppe, hvordan de stemmer til disse ændringsforslag, som vi her behandler i dag. Men som sagt: Vi tilstræber altså ikke gruppedisciplin.

Jeg vil sige, at med hensyn til den udvikling, som jeg har været inde på tidligere i dag – den teknologiske udvikling på alle områder, også på det område, vi her taler om – kan man slå i bordet, og man kan gøre, hvad man vil: Udviklingen fortsætter. Og lovgivningen kan efter min bedste overbevisning ikke administreres.

Uanset hvad vi i dette Ting går ind for eller går imod, så fortsætter udviklingen til gavn, også til gavn – og jeg vil gerne understrege *også* – til gavn for menneskeheden med hensyn til helbredelse af mange af de svært syge mennesker, vi jo desværre har.

Jeg vil sige, at det med regulering ned i mindste detalje er og bliver noget, som jeg i bund og grund er modstander af, for jeg har ikke forudsætninger – ligesom mange af mine kolleger her i Tinget ikke har forudsætningerne – for at vurdere, hvad der er det rigtige i de ting, forskerne forsker i. Derfor er det bedre som politiker at erkende, når man er nået til det punkt, hvor man må sige: Her må jeg melde fra, her har jeg ikke ekspertise til at vurdere, hvordan den teknologiske udvikling skal være.

Jeg stemmer for nogle af de ændringsforslag, der er stillet – nogle enkelte, skal jeg understrege; stort set stemmer jeg imod alle ændringsforslagene – og det må så komme an på en prøve, hvordan udviklingen vil være fremover. Men jeg kan som sagt ikke i dag med god samvittighed gå ind for at prøve at regulere i mindste detalje, hvad det angår.

For eksempel med hensyn til aldersgrænser for kunstig befrugtning synes jeg, den debat er helt, helt ude på sidesporet, den er helt forfjet. Jeg mener, at vi som folketingspolitikere overhovedet ikke skal blande os i, hvem der ønsker en kunstig befrugtning og dermed graviditet.

Jeg er 100 pct. sikker på, at der i dag er utrolig mange kvinder, der får kunstig befrugtning også uden for landets grænser, og fremover vil der være mange, mange flere, hvis vi sætter en aldersgrænse på. Det synes jeg ville være helt fornuftigt, når man går til ekstremerne, som vi har set, med bedstemødre, der bliver mødre; det er noget, som vi alle sammen, tror jeg, tager afstand fra. Der er ingen, der synes, at det er etisk forsvarligt.

Men hvad vil vi gøre ved det? Der er ikke nogen klare, tydelige regler for, hvordan man

kan stoppe den slags, som vi også ser i dag, og derfor vil jeg ikke under nogen omstændigheder stikke folk blå i øjnene og lade, som om vi politikere kan regulere det her såkaldte – i citations-tegn – marked med hensyn til, hvem der skal være gravide.

Jeg må nok sige, som man jo siger at mange får at høre fra deres ægtefælle: Nok se, men ikke røre! Jeg bliver nødt til at erkende, at vi må se på udviklingen, men vi kan altså ikke under nogen omstændigheder røre den. Vi har ingen muligheder. Vi står magtesløse over for den situation, vi er i i dag, selv om vi inderst inde er enige i, at der sker nogle tåbelige ting med hensyn til udviklingen her.

Jeg tror, at jeg principielt, overordnet, har givet udtryk for min holdning til de ændringsforslag, der foreligger; der kan ikke være nogen tvivl med hensyn til den. Og jeg skal så bare sige endnu en gang, at med hensyn til de ændringsforslag, der er stillet af hr. Kim Behnke, er det således, at det, der hedder nr. 55, kan jeg stemme for, mens jeg stemmer imod hr. Kim Behnkes ændringsforslag nr. 54.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg synes nok, at hr. Køpke Christensens indlæg var præget af lidt for meget ynke. Enhedslisten går selvfølgelig ind for den her lov og for den behandlingsmetode, og vi går i det væsentlige ind for de rammer, der foreslås. Mange har jo sagt, at det er en forbudslov, som fastlægger nogle stramme grænser for, hvad der kan gøres. Deri ligger også, at Folketinget går ind og er medbestemmende over udviklingen.

Så synes jeg, det er lidt beskæmmende, at hr. Køpke Christensens hovedindvending er: Jamen udviklingen er der bare, og vi må simpelt hen følge med som lemminger ud over kanten. Jeg kan altså ikke forstå, at det skulle være et særligt godt standpunkt, hverken når det drejer sig om kunstig befrugtning eller på nogen andre områder i det her land, hvor vi politisk forsøger på at regulere forholdene.

Jeg betragter ikke denne her lovs emne som så meget mere etisk end forholdene for fanger i fængslerne og mange andre emner, som jo også kan kaldes for etiske; men det er nødvendigt, at vi laver nogle rammer, og derfor kan jeg ikke forstå, at hr. Køpke Christensen bare siger: Jamen udviklingen må vi bare følge med.